

Η προσφεύγουσα ισχυρίζεται καταρχάς ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση έγινε κακή εκτίμηση των προϋποθέσεων εφαρμογής του άρθρου 8, παράγραφος 5, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, καθόσον δεν εξετάστηκε και επομένως δεν ελήφθη καθόλου υπόψη ο περιγραφικός και γενικός χαρακτήρας της λέξης «spa» σε σχέση με τα καλλυντικά εντός των χωρών της Μπενελούξ.

Ειδικότερα, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι με την προσβαλλόμενη απόφαση δεν έγινε ορθή εκτίμηση διαφόρων προϋποθέσεων που θέτει το άρθρο 8, παράγραφος 5, του κανονισμού για το κοινοτικό σήμα, διότι, παρά τις διαπιστώσεις του πρώτου τμήματος προσφυγών, τα επίμαχα εν προκειμένω σημεία δεν εμφανίζουν τέτοια οπτική, φωνητική ή εννοιολογική ομοιότητα, ώστε ο ενδιαφερόμενος καταναλωτής να τα συσχετίζει. Επιπλέον, η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι η χρήση του κοινοτικού σήματος «SPALINE» δεν μπορεί να επωφεληθεί αδεμίτως από τη φήμη του προγενέστερου σήματος «SPA» που έχει καταχωριστεί στις χώρες Μπενελούξ και, τέλος, ότι το εν λόγω κοινοτικό σήμα δεν χρησιμοποιείται χωρίς απχρώντα λόγο.

— να καταδικάσει το ΓΕΕΑ στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Σήμα προς καταχώριση: το εικονιστικό σήμα «α» για προϊόντα της κλάσεως 33 (αίτηση αριθ. 4 634 663).

Απόφαση του εξεταστή: απόρριψη της αιτήσεως καταχωρίσεως.

Απόφαση του τμήματος προσφυγών: απόρριψη της προσφυγής.

Λόγοι ακυρώσεως: παράβαση του άρθρου 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', του κανονισμού (ΕΚ) 40/94⁽¹⁾, δεδομένου ότι πεπλανημένως κριθike ότι συντρέχει απόλυτος λόγος απορρίψεως της αιτήσεως καταχωρίσεως. Επίσης, αγνοήθηκαν το νομικό περιεχόμενο και η έννοια του άρθρου 12 του κανονισμού (ΕΚ) 40/94.

⁽¹⁾ Κανονισμός (ΕΚ) 40/94 του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 1993, για το κοινοτικό σήμα (ΕΕ L 11, σ. 1).

Προσφυγή της 5ης Φεβρουαρίου 2007 — BORCO-MARKEN-IMPORT MATTHIESEN κατά ΓΕΕΑ (α)

(Υπόθεση T-23/07)

(2007/C 69/52)

Γλώσσα διαδικασίας: η γερμανική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: BORCO-MARKEN-IMPORT MATTHIESEN (Αμβούργο, Γερμανία) (εκπρόσωπος: M. Wolter)

Καθού: Γραφείο Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς (εμπορικά σήματα, σχέδια και υποδείγματα)

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση του τέταρτου τμήματος προσφυγών του Γραφείου Εναρμονίσεως στο πλαίσιο της Εσωτερικής Αγοράς, της 30ής Νοεμβρίου 2006, στην υπόθεση R0808/2006-4·
- να αποφανθεί ότι οι διατάξεις των άρθρων 7, παράγραφος 1, στοιχεία β' και γ', και 7, παράγραφος 2, του κανονισμού (ΕΚ) 40/94 δεν αποκλείουν τη δημοσίευση του σήματος του οποίου ζητείται η καταχώριση για προϊόντα της κλάσεως 33 [«αλκοολούχα ποτά (πλην του ζύθου), οίνοι, αφρώδεις οίνοι και ποτά με βάση τον οίνο»].

Προσφυγή της 30ής Ιανουαρίου 2007 — Iride και Iride Energia κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-25/07)

(2007/C 69/53)

Γλώσσα διαδικασίας: η ιταλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσες: Iride SpA και Iride Energia SpA (Torino, Ιταλία) (εκπρόσωποι: L. G. Radicati di Brozolo, M. Merola, C. Bazoli, δικηγόροι)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα των προσφευγουσών

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση κατά το μέρος που χαρακτηρίζει ως κρατικές ενισχύσεις τα μέτρα, καθώς και κατά το μέρος που αναστέλλει τη χορήγηση της ενισχύσεως μέχρις ότου η Ιταλία παράσχει αποδείξεις περί της επιστροφής, εκ μέρους της ΑΕΜ Torino, της ενισχύσεως που κηρύχθηκε παράνομη και ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με την απόφαση 2003/193/ΕΚ της 5ης Ιουνίου 2002 σχετικά με φορολογικές απαλλαγές υπέρ των πρώην «δημοτικοποιημένων επιχειρήσεων».
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφυγή που άσκησαν η Iride SpA και η Iride Energia SpA (στο εξής; προσφεύγουσες) έχει ως αντικείμενο την απόφαση της 8ης Νοεμβρίου 2006, με την οποία η Επιτροπή περάτωσε την κινηθείσα υπό την έννοια του άρθρου 88, παράγραφος 2, ΕΚ διαδικασία για την εξέταση του αν η επιστροφή που η Ιταλία προτίθεται να χορηγήσει στην ΑΕΜ Torino για τις μη ανακτήσιμες δαπάνες στον ενεργειακό τομέα ⁽¹⁾ συμβιβάζεται με το κοινοτικό δίκαιο.

Οι προσφεύγουσες ζητούν από το Πρωτοδικείο των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων να ακυρώσει την απόφαση κατά το μέρος που χαρακτηρίζει ως κρατικές ενισχύσεις τα μέτρα που αφορούν την επιστροφή στην ΑΕΜ Torino για τις μη ανακτήσιμες δαπάνες που πραγματοποιήθηκαν κατά τη διάρκεια της διαδικασίας απελευθέρωσης του ενεργειακού τομέα και κατά το μέρος που αναστέλλει τη χορήγηση της ενισχύσεως μέχρις ότου η Ιταλία παράσχει στην Επιτροπή αποδείξεις περί του ότι η ΑΕΜ Torino δεν επωφελήθηκε από την προηγούμενη ενίσχυση που κηρύχθηκε παράνομη και ασυμβίβαστη προς την κοινή αγορά με την απόφαση 2003/193/ΕΚ σχετικά με φορολογικές απαλλαγές υπέρ των πρώην «δημοτικοποιημένων επιχειρήσεων» (στο εξής; απόφαση περί φορολογικών απαλλαγών) ή μέχρις ότου παράσχει αποδείξεις περί του ότι η ΑΕΜ Torino επέστρεψε εντόκως την προηγούμενη ενίσχυση που ελήφθη στο πλαίσιο του προαναφερθέντος καθεστώτος.

Ειδικότερα, η προσφυγή στηρίζεται στους ακόλουθους ισχυρισμούς:

- α) Το εν λόγω μέτρο δεν συνιστά κρατική ενίσχυση καθόσον δεν χρηματοδοτείται μέσω της χρησιμοποίησης κρατικών πόρων και δεν χορηγεί αδικαιολόγητο πλεονέκτημα στους δικαιούχους.
- β) Η απορρέουσα από την απόφαση Deggendorf ⁽²⁾ νομολογία δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής εν προκειμένω. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν απέδειξε την ύπαρξη των προϋποθέσεων (και ιδίως την ύπαρξη ενός εν δυνάμει σωρευτικού αποτελέσματος των προηγούμενων μέτρων με τα νέα μέτρα) οι οποίες, σύμφωνα με τις αρχές που συνάγονται από την ίδια απόφαση, πρέπει να συντρέχουν για να καταστεί δυνατή η αναστολή της χορήγησης του αφορώντος την ενίσχυση μέτρου. Ειδικότερα, η Επιτροπή δεν εξήγησε με ποιον τρόπο μπορεί να προσδιορισθεί η ύπαρξη σωρευτικών αποτελεσμάτων των ενισχύσεων που αποτελούν αντικείμενο της αποφάσεως περί φορολογικών απαλλαγών με μέτρα όπως τα *stranded costs* [λανθάνον κόστος] που έχουν σκοπούς καθαρά εξισωτικούς και, ως εκ τούτου, αποτελέσματα που εξαντλούνται στο παρελθόν, επιτρέποντας την απόσβεση εξόδων αναληφθέντων σε χρόνο κατά τον οποίο η αγορά ρυθμιζόταν κατά τρόπο ανάλογο με αυτόν κατά τον οποίο θα ενεργούσαν οι επιχειρήσεις αν δεν είχε μεσολαβήσει η απελευθέρωση του τομέα προτού ολοκληρωθεί η απόσβεση των προαναφερθέντων εξόδων.

⁽¹⁾ ΕΕ L 366 της 21.12.2006, σ. 62.

⁽²⁾ Υπόθεση C-355/95, TwD κατά Επιτροπής (Συλλογή 1997, σ. I-2549).

Προσφυγή της 7ης Φεβρουαρίου 2007 — US Steel Košice κατά Επιτροπής

(Υπόθεση T-27/07)

(2007/C 69/54)

Γλώσσα διαδικασίας: η αγγλική

Διάδικοι

Προσφεύγουσα: US Steel Košice (Košice, Σλοβακία) (εκπρόσωποι: E. Vermulst, lawyer και C. Thomas, solicitor)

Καθής: Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

Αιτήματα της προσφεύγουσας

Η προσφεύγουσα ζητεί από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση της Επιτροπής της 29ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου, το οποίο της κοινοποίησε η Σλοβακία σύμφωνα με τις διατάξεις της οδηγίας 2003/87/ΕΚ του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου και του Συμβουλίου και
- να καταδικάσει την Επιτροπή στα δικαστικά έξοδα.

Ισχυρισμοί και κύρια επιχειρήματα

Η προσφεύγουσα ζητεί την ακύρωση της αποφάσεως της Επιτροπής της 29ης Νοεμβρίου 2006, σχετικά με το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων εκπομπής αερίων θερμοκηπίου για την περίοδο 2008-2012, το οποίο της κοινοποίησε η Σλοβακία σύμφωνα με την οδηγία 2003/87/ΕΚ ⁽¹⁾.

Προς στήριξη του αιτήματός της, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται, πρώτον, ότι η προσβαλλόμενη απόφαση αντιβαίνει προς τον Τίτλο 4, σημείο 2, στοιχείο α', του παραρτήματος XIV της Πράξεως Προσχώρησης του 2003 ⁽²⁾, καθόσον η Επιτροπή έκρινε ότι οι προϋποθέσεις της διατάξεως αυτής συνιστούν αυτοτελείς υποχρεώσεις που επιβάλλονται έως το 2009, ανεξαρτήτως του αν η προσφεύγουσα συνεχίζει να τυγχάνει του πλεονεκτήματος της απαλλαγής από τον φόρο εισοδήματος, το οποίο η Σλοβακία μπορεί να της χορηγεί έως το τέλος του φορολογικού έτους 2009, κατά παρέκκλιση από τα άρθρα 87 ΕΚ και 88 ΕΚ. Η προσφεύγουσα υποστηρίζει ότι, κατόπιν αυτού, η απόφαση είναι επίσης αντίθετη προς το κριτήριο 4 του παραρτήματος III της οδηγίας 2003/87/ΕΚ, σύμφωνα με το οποίο το εθνικό σχέδιο κατανομής δικαιωμάτων πρέπει να είναι συνεπές με άλλες κοινοτικές νομοθετικές ρυθμίσεις και μέσα πολιτικής.

Δεύτερον, η προσφεύγουσα ισχυρίζεται ότι η Επιτροπή παραβίασε με την προσβαλλόμενη απόφαση την αρχή της δικαιολογημένης εμπιστοσύνης, καθόσον με τη συμπεριφορά της είχε δημιουργήσει στην προσφεύγουσα την εύλογη προσδοκία ότι οι προβλεπόμενοι από τον Τίτλο 4, σημείο 2, στοιχείο α', του παραρτήματος XIV της Πράξεως Προσχώρησης περιορισμοί της παραγωγής θα έπαυαν να ισχύουν αφ' ης στιγμής η προσφεύγουσα δεν θα ετύχανε πλέον του πλεονεκτήματος της απαλλαγής από τον φόρο.